

и дебели ржѣ, личеше да бѣше селенка. А пакъ бѣше хубавелка. Но въ вървежѣтъ си, движението си, говорението си, обноската си, бѣ една проста дебелана. Момъкътъ и той бѣше съ опърлено лице, облеченъ съ селски дрѣхи, но се отъ купешки платъ; на глава му калпака стоеше безъ прилика, като да не бѣше неговъ. Главата му се виждаше да бѣ врѣдъ обрѣсната. Той повечето глѣдаше въ земята, а кога си издигнеше очитѣ да поглѣдне нѣкого, поглѣдѣтъ му бѣше дивъ, като че е живялъ въ гората. Момъкътъ носѣше подъ мишницата си една бухча, прѣдъ тогози, прѣдъ оногози растваряхъ тая бухча, въ нея бѣхъ свързани: едни потури (гащи) сукнени, вѣтички, една салтамарка съ сърмени гайтани, и единъ фесъ. Тѣзи дрѣхи бѣхъ турски-мжжки. Види се че ги прѣдлагахъ за проданъ, но никой не се показа купувачъ, сѣки отказваше. Додохъ и въ мойта стая и ми прѣдложихъ да купя тия дрѣхи. Азъ полюбопитствувахъ да се науча отъ дѣсж, какви сж, и какво ги принуждава да продаватъ тия дрѣхи. Попитахъ ги.

— «Ние сме Българи, отговори момата, този ми е братъ.

«Като ми казахъ че сж Българи, азъ още повече любопитенъ станахъ. По него врѣме, мжжъ да срѣщнешъ въ Варна, въ този страненъ за Българитѣ градъ, бѣше рѣдкостъ, а камо ли жена. Азъ като Българинъ зарадвахъ се дѣто въ този гагаушки градъ бѣхъ честитъ да се срѣцна съ Българинъ и Българка, още и злощастни. Въ този случай, тѣхната дивота, дебеланство, като че се заличихъ прѣдъ мене. Азъ глѣдахъ отпрѣдъ си наши хора, отбутнати отъ сѣкиго. Домиляхъ ми.

— «Е че отъ дѣ тжй идите, кадѣ отивате, какъ сте западнали въ този градъ, попитахъ ги умилно, като глѣдахъ повечето на момъга.

Момъкътъ мълчеше, като че не ме разбираше.